

Advocate Bianca Aercke vindt inzet voor zichzelf en voor onmondigen een fantastische taak

„Er zijn als strijdbare
vrouw”

Met man en kinderen in groen en weidsheid van Oostendes 36 ha grote Keignaert : kan het leven nog mooier zijn voor Bianca Aercke, ooit monitrice in het vakantiecentrum Duin en Zee. Kan scheper Yves Miroir trotser zijn dan met zoonlief op de schouders ? Aan de hand van mama is de blonde vierjarige Héloïse (Hél voor geluk en Ouïse voor woud) even happy als haar tweejarige broer Matisse. „Papa Yves heeft in het Serruysziekenhuis telkens de geboorte van zijn kinderen bijgewoond. Hij amuseert zich danig met de kinderen : relativering voor zijn immens druk politieke leven. Neen, pampers zijn niet bepaald zijn rayon... Of we streng zijn ? Voor ons geldt beleefd zijn en weten wat mag en niet mag. Belangrijk is hen uitleggen waarom iets ja dan neen door de beugel kan.” Het bijzondere 'akoteetje' van onze bijzondere Keignaerttrippers : zowel Bianca als Yves worden door milieu en natuur overweldigd. (Foto ET)

■ Geboren en getogen in de Konterdamse Guido Gezellestraat shotte Bianca Aercke onvervaard met de jongens tegen de voetbal en ging zelfs basketkorven niet uit de weg. Vanuit haar volkse afkomst purde Bianca een rauwsociale ingesteldheid : je weet wel, er niet naast kijken als medemensen in de penarie zitten. Samen met haar twee broers werd ze door haar alleenstaande moeder opgevoed. „Een crème van een dame, koekegoed en altijd klaar voor haar kroost... da's oma Roosje”, beschrijft Bianca haar moeder. Na het atheneum toog Bianca naar de Brusselse en Gentse universiteit, volgde er de richting rechten om er aan de lijve de weldoende gelijkheid tussen man en vrouw in de 20ste eeuw te ondervinden. Als jonge spring-in-'t-veld toog ze op haar 15de naar de Vrouwendag in de hoofdstad, alwaar anticonceptie, vrije abortus, gelijk loon voor gelijk werk en gemengd onderwijs op wel heel vlamme plakkaten en doeken werden uitgeschreeuwd. Boven alles blijft Bianca een dikke groenfan, wiens liefde voor 't Oostendse Bosje tot in het Poolse oerbos uitspat, gewoon omdat stokoude bomen aldaar wel altijd ruige bomen zullen blijven.

Ben jij een opstandige Dolle Mina ?

Bianca : „We staan er achter dat vrouwen evenveel rechten hebben als mannen. Al slaat gelijkheid tussen de geslachten mij meer aan, dan de extreme Dolle Minaschwung. Een maatschappij zonder mannen is toch ook niet denkbaar.”

Dus respect voor vrouwen en voor mannen ?

Bianca : „Als je voor een bepaalde functie een capabele man hebt, neem hem dan. In het andere geval moet je evenzeer de geschikte vrouw de

met wat er in de wereld gebeurde. We ergerden ons aan oorlogen en de menselijke ellende die eruit voortspuit. Vandaag als advocaat worden we pertinent met de dagelijkse armoede geconfronteerd, dit niettegenstaande alle mogelijkheden die de moderne tijd te bieden heeft. Er vallen toch zoveel mensen door de mazen van het net, gewoon omdat derden een aantal tegemoetkomingen niet nakomen.”

De invalsweg om het te maken in het leven, moet dit echt via de unief ?

Bianca : „Helemaal niet, ik ken trouwens een pak mensen die geen universiteit hebben gedaan, die heel bekwaam zijn. Steve Stevaert, pal en sterk in het Belgisch politiek forum, komt er rond voor uit nooit universiteit te hebben gelopen. Hij probeert dingen te brengen en te zeggen op een voor iedereen begrijpelijke manier : geleerde en moeilijke termen zijn aan hem niet besteed. Daarbij toucheert hij zaken die iedereen aanbelangen. Ik ben er van overtuigd dat men in Brussel heel veel rekening houdt met het reilen en zeilen van rooie Steve !”

Hierbij aansluitend : pompt men studenten niet tjokvol met een overdaad aan studies en boekengeleerdheid ?

Bianca : „Het kan niet geloochend worden dat de studiedruk altijd maar vergroot. Ik vind het belangrijk dat kinderen ook nog eens kunnen buitenspelen. Iets wat ergens niet dwarsligt met het feit dat jonge mensen moeten studeren, zij het in de mate dat ze het aankunnen. Het is niet plezant om zien dat turnlessen almaar worden afgebouwd.”

Wie zette jou aan rechten te gaan studeren ?

Bianca : „In mijn middelbaar aan het atheneum haalde ik heel goede resultaten. De *veelzijdige* opleiding naar het beroep van advocaat boeide me. Zo wist men thuis dat ik naar de unief wilde om rechten te studeren. Formidabele basis naar je toekomst toch. Via de Brusselse én naderhand Gentse unief werd ik als rechtsgeleerde beëdigd in 1989.”

Je eerste pleidooi ?

Bianca : „Dat was redelijk kort nadat ik aan de balie —

orde van advocaten — kwam in 1989. Toegegeven dat ik voordien al eens had geluisterd en gekeken hoe het in een rechtzaal aan toegaat. Voor het vredegerecht is het pleidooi van groot belang. Het voeren

Universiteit niet vandoen om minister te worden

van een verdediging ligt mij heel goed : als jong ding kreeg ik al eens straf op school omdat ik te veel babbelde in de klas. Als prille raadvrouw hadden we toen een *verplichte* stageperiode van drie jaar voor de boeg. Iets waarvoor je in mijn tijd niet werd vergoed, iets wat vandaag de dag evenwel is veranderd. Gelukkig maar voor de stagiaires !”

Moet je net als de Gentse Piet van Eeckhout heel slim

zijn om kromme zaken recht te trekken ?

Bianca : „Volgens mij heeft iedere advocaat het in zich om een pleit te winnen. Piet Van Eeckhout heeft inderdaad de gave van het woord, die hij vooral in assisenzaken uitspeelt waar een jury mee beslecht. Welnu, wie rad van tong is, kan die meebeslissende gelegenheidsclan echt beïnvloeden.”

Ook in een rechtbank is er aleens gelegenheid voor een praatje. 't Moet wel zijn, want na een babbel elf jaar geleden klikte het tussen de advocaten Yves Miroir en Bianca Aerccke : „We kwamen via advocatuur en groengedrevenheid op alle vlakken vrij goed overeen.”

Julie zijn nog niet getrouwd ?

Bianca : „Trouwens is er inderdaad nog niet van gekomen. Al maakt dit voor mij niet zo'n groot verschil uit. Samenleven biedt ergens evenveel garan-

tie.”
Yves Miroir : „Oostende telt nog altijd een 67% aan echtscheidingen. Maar wees gerust, Bianca en ik zullen mekaar nog wel eens het jawoord geven.”

Ben je een reisfreak ?

Bianca : „Ik ga graag op reis. Geeft toe dat *la douce France* op alle gebied aantrekt : natuur, cultuur en gastronomie is haar formidabele klavertjedrie. Anderzijds is een glaasje goede wijn wel altijd aan Yves en mezelf besteed, vooral dan als we met geestdrift de flanken van Pyreneeën hebben getrotseerd. We deden ook *gouden stad* Praag aan, alsmede Barcelona en het aan de grens van Rusland gelegen Poolse oerbos. Zelfs met de unief trokken we ooit naar Leningrad. Op ons verlanglijstje staan heel zeker Latijns-Amerika met Peru, Bolivia en Amazonegebied.”

Latijns Amerika : hoe staat het met jullie danspassen ?

Bianca : „Ik kan het zeker redden. Maar als we naar de Amazonen trekken, zullen we

Een gezin met ma en pa als advocaat

heel zeker Yves een paar danspassen moeten aanleren.”

Hoe Vlaams is Bianca ?

Bianca : „Ik voel me eerder

Belg dan Vlaming. Wat niet belet dat ik de flaminganten, de geschiedenis indachtig, ergens wel een beetje kan begrijpen.

Men kan zich evenwel niet van de indruk ontdoen dat het extreem Vlaamszijn vandaag nogaleens wordt misbruikt. Het kan niet ontkend dat Vlamingen en Walen meer en meer weer Belg worden. Iets wat ik alleen maar kan toejuichen, beseffende hoe klein België als land eigenlijk wel is.”

Tekort aan middelen en mogelijkheden

Komedie Dutroux is truttig gedoe

■ Mensen hebben het soms moeilijk met 'lichtere' straffen van moordenaars, laten we ons tegen Bianca ontvallen, als je daarbij weet dat de *komedie Dutroux* straks zijn achtste jaar ingaat.

„Je kunt dat niet goedpraten, vooral als je over de grenzen naar Nederland kijkt waar de zaak Pim Fortuyn — zelfs met beroep — in een jaar werd opgekuist. Iedereen is akkoord dat dergelijke beschuldigen veel eerder moeten terechtstaan. We kunnen evenwel de wrange waarheid niet over het hoofd zien, dat het Belgisch gerecht jarenlang nood had aan magistraten en middelen: er waren zelfs geen computers beschikbaar! Erg hoe de rechterlijke macht moest werken. Gelukkig waait er dienaangaande de jongste tijd een positieve wind”, aldus Bianca over de werking van het gerecht.

Het kon dus eenvoudigweg zo niet verder?

Bianca: „Wanneer de mensen klagen dat een zaak niet opschiet, ligt dit niet aan rechters en raadgevers, maar wel aan de middelen en mogelijkheden waarover laatstgenoemden beschikken. Iedereen beseft vandaag dat het zo niet verder meer kan. Men mag het gerecht niet meer als kleine zus aanzien, temeer iedereen het aleens bij *Vrouw Justitia* moet gaan uitleggen.”

Laten we de kraavisjes en pudekoptjes weer levensecht maken

Van Keignaert tot stadsrandbos

■ „Ik heb altijd graag buiten gespeeld”, vertelt Bianca. „Daarom doet het zo'n pijn dat er — zowel in de vreemde als in eigen land — al zoveel werd kapot gemaakt. Laat ons het beetje groen dat we nog kunnen redden dan ook beschermen.”

Bianca Aereke is echt groen en milieubewust. „Ik vind milieu en natuur inderdaad zeer belangrijk en trek graag de groene kant uit, iets waar Yves zich eveneens in terugvindt. Al wordt hij daar door zijn schepenambt automatisch naartoe getrokken. Ik ben al tien jaar bestuurslid van Natuurpunt, de nationale vereniging waarvan Oostende, Bredene en Middelkerke als afdeling Middenkust deel uitmaken.”

Een ingesteldheid waarvoor hard dient geknokt?

Bianca: „We proberen zoveel mogelijk mensen bij onze acties te betrekken. Ikzelf heb nog weken aan een stuk rondgelopen opdat Oostende in aanmerking zou komen voor een stadsrandbos. Ja, we durven op tijd en stond op tafel slaan. Al doe ik dit zonder kwaad bloed te zetten: van natuur en ingesteldheid uit verkies ik diplomatie.”

Je mist ergens de weiden en de grachten.

Bianca: „Voilà, en we ijveren opdat de kinderen van vandaag eveneens ongestoord van die groenheerlijkheid zouden kunnen genieten.”

Stadsrandbos, dat is niet niks.

Bianca: „Toen Steve Stevaert nog minister was en milieu en ruimtelijke ordening tot zijn bevoegdheden behoorden, zochten we hem op met een zwaarwegende petitie voor een door duizenden stadsgenoten beoogd Oostends stadsrandbos. Goedhartige Steve zorgde ervoor dat we konden beginnen met aanplantingen en het aankopen van omringende gronden.”

Welke zijn de verzuchtingen van jouw groengedreven levenspartner?

Yves Miroir: „Langs de advocatuur kennen we mekaar al heel lang. Als pleitster was Bianca zo gedreven als bekwaam: ze won trouwens ooit een proces tegen mij. *Natuurpunt* mag dus op beide oren slapen omtrent bestuurslid Bianca. Toch ook even aandacht voor de al zolang bevochten groenstrook *Keignaert*, fraai Zandvoordegescenken voor de Groot-Oostende geworden Koningin der Badsteden. De bijgekochte gebieden meegerekend is het Keignaerttapijt vandaag 36 ha groot, wandelwegen van allicht 7 à 8 km en zowel plaatselijke Keygnaert-trippers als onvervalste groene propagandisten rijk!”